

Prelatovo pismo (marec 2012)

Msgr. Javier Echevarría
osredotoča to mesečno pismo
na “eno od tradicionalnih del
duhovnega usmiljenja, ki nas ga
je sv. Jožefmarija naučil ceniti
in ki mu sveti oče daje poseben
pomen: bratski opomin”.

12. Mar. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

Vstopili smo v post, liturgični čas, s
katerim se spominjamo štiridesetih

dni Kristusove molitve in posta v puščavi, preden je začel svoje javno delovanje. Na enak način, kakor je učitelj začel svoje oznanjevanje z nujnim klicem k spreobrnjenju – *čas se je dopolnil in božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!*[1] —, tako nas tudi Cerkev spodbuja, naj izkoristimo velike milosti tega močnega liturgičnega časa ter naredimo odločen korak v našem približevanju Bogu.

Kljub temu, da je klic k spreobrnjenju potreben vsak dan, pa s še večjo nujnostjo odmeva v tednih, ki smo jih pravkar začeli. Na stezi, ki vodi v večno življenje, se skoraj neopazno lahko osebno nekoliko oddaljimo od prave smeri. Zato nam Cerkev, dobra in modra mati, pred oči postavlja potrebnost tega, da se popravimo. Pri tem nam pomaga tudi z mašnjimi molitvami in berili, s katerimi vsakega vernika uči, da se dan za dnem spreobrača v

konkretnih točkah. Če se božji otroci potrudimo dobro izkoristiti ta besedila, **lahko v teh štiridesetih dneh, ki nas vodijo k vstajenju velike noči, ponovno najdemo nov pogum, da potrpežljivo in z vero sprejmemo vse težave, bridkosti in preizkušnje, saj se zavedamo, da bo Gospod iz teme naredil nov dan[2].**

Postna liturgija nam ponuja posebno milost, ki nas spodbuja k spreobrnjenju srca, iz katerega se bodo zagotovo rodila dobra dela. Preberimo še enkrat neko misel našega Očeta: **Spreobrnitev je stvar trenutka, posvečevanje je naloga vsega življenja. Božje seme ljubezni, ki ga je Bog položil v naše duše, si želi zrasti, se izraziti v delih, obroditi sadove, ki bodo vsak trenutek všečni Gospodu. Zato je treba biti pripravljen na ponoven začetek, na ponovno odkrivanje — v novih razmerah**

našega življenja — luči, zagona prvega spreobrnjenja. To je razlog, da se pripravimo z globokim spraševanjem, s prošnjo Gospodu, da bi ga bolje spoznali in da bi bolje spoznali sami sebe. Ni druge poti, če se hočemo ponovno spreobrniti.[3] Kako smo začeli od pepelnične srede naprej? Kaj smo si zastavili? Ali vsak dan živimo veselje pokore, ki nas bo bolj približala Kristusu?

Kot vodilno misel letošnje poslanice sveti oče povzame odlomek iz pisma Hebrejcem in nas povabi k njegovem premišljevanju: *Mislimo drug na drugega, takó da se spodbujajmo k ljubezni in dobrim delom*[4]. Nato poudari, da te besede sodijo v nek širši kontekst: potreba, da sprejmemo Kristusa z življenjem božjih kreposti. **Gre za to, da h Gospodu prihajamo “z iskrenim srcem v polnosti vere” (v. 22), da se držimo “neomajne izpovedi**

**upanja” (v. 23) in nenehno skupaj s
sobrati mislimo na udejanjanje
ljubezni in dobrih del (prim. v. 24).
V odlomku je tudi poudarjeno, da
se moramo, če želimo ohraniti
evangeljsko življenje, udeleževati
bogoslužnih srečanj in molitev
skupnosti ter pri tem gledati na
eshatološki cilj: popolno občestvo
v Bogu (v. 25).[5]**

Kakor v prejšnjih letih se Benedikt XVI. znova osredotoča na dela ljubezni do bližnjega, ki skupaj z molitvijo in postom predstavljajo značilne spokorniške prakse v postnem času. Že večkrat sem vas spodbujal, da se potrudite v trenutkih, ki so namenjeni osebni molitvi, in tako obnavljate duhá pokore. Ob tem se bolj prizadevno posvetite dejanjem mrtvičenja, ki dajejo okus krščanskemu življenju, ter pomôči bližnjim v njihovih telesnih in duhovnih potrebah. Poleg vzpodbude, da bi živeli te izkaze

krščanskega duha, se želim sedaj osredotočiti na eno od tradicionalnih del duhovnega usmiljenja, ki nas ga je sv. Jožefmarija naučil ceniti in ki mu sveti Oče daje poseben pomen: bratski opomin, ki ga je Jezus Kristus priporočil svojim učencem: *Če tvoj brat greši, pojdi in ga posvári na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata.*[6]

Ta izraz ljubezni ne ostaja zgolj pri nekem osamljenjem nauku. Večkrat je vsebovan že v Stari zavezi, kjer je na primer zapisan nasvet: *opominjaj modrega, da te bo ljubil. Pouči modrega in bo še modrejši, pojasni pravičnemu in bo pomnožil znanje*[7]. Na nekem drugem mestu pravi: *kdor se drži vzgoje, potuje v življenje, kdor zapušča opomin, zablodi*[8]. V Novi zavezi je — sledeč Učiteljevemu oznanjevanju — še bolj konkretno določeno, kakšna mora biti ta nujna zahteva tenkočutnega bratstva, ki podpira druge, da bi lahko šli k Bogu

po ravni poti. Sveti Pavel opozarja, da se je potrebno uriti v *duhu krotkosti*[9], tako da v drugem človeku ne vidimo sovražnika, temveč brata[10]. Sveto pismo nam tudi pokaže, da *nobeno vzgajanje v tistem trenutku ni prijetno, ampak bridko. Pozneje pa daje tistim, ki jih je izurilo, miren sad pravičnosti*[11]. Apostol Jakob sklene takole: *Moji bratje, če kdo od vas zaide od resnice in ga drug spreobrne, vedite, da tisti, ki grešnika spreobrne iz blodnje njegove poti, njegovo dušo reši iz smrti in pokrije množico grehov*[12]. Ni dobro pozabiti, da je sveti Jožefmarija, kadar je prišel v kak center Opus Dei, najprej vprašal, ali je tam kakšen bolnik, potem pa takoj dodal: ***Ste zadovoljni? Ali živite bratski opomin?***

Na žalost pa kljub tolikšnemu Gospodovemu vztrajanju, tudi po apostolih, mnogih svetnikih in našem Očetu, precej kristjanov ne pozna

tega dela duhovne ljubezni do bližnjega. Papež obžaluje to dejstvo. **Želim opozoriti** — je zapisal — **na nek vidik krščanskega življenja, za katerega menim, da je prešel v pozabo: bratski opomin z mislijo na večno zveličanje. Dandanes smo na splošno zelo občutljivi za vprašanja nege in dobrodelnosti za telesno in materialno dobrobit soljudi, duhovne odgovornosti do bratov in sester pa se skoraj nikoli ne omenja. Drugače je bilo v prvi Cerkvi in je še danes v skupnostih, ki so zares dozorele v veri. V njih se ne zavzemajo samo za telesno zdravje bratov in sester, temveč s pogledom na njihov zadnji cilj tudi za dobro njihove duše.[13]**

Hvala Bogu v tem delu Cerkve, prelaturi Opus Dei — pa ne zato, ker bi se imeli za boljše — ljubimo in živimo to tako evangeljsko prakso. Naš ustanovitelj jo je s posebnim božjim navdihom, ki ga je vodil k

poglobitvi v nekatere nauke iz Svetega pisma, že od začetka naprej osebno živel in tako učil tudi druge. Pravil je, ***da ima evangeljsko vsebino***[14], in dodajal, da je bratski opomin ***vedno dokaz nadnaravne ljubezni in zaupanja***, ki nam poleg tega ***omogoča izkušati okus prvotnega krščanstva***[15].

Sveti Jožefmarija je to evangeljsko navado tako zelo cenil, da ni odnehal, dokler ni dosegel, da je sveti sedež — potem ko je leta 1950 dokončno potrdil duha Dela — sprejel, da so tudi ustanovitelj ter njegovi nasledniki v vodenju Opus Dei lahko deležni dobrobiti tega sredstva posvečevanja, preko katerega Sveti Duh izboljšuje duše. To je nadvse preprosto pripovedoval svojim hčeram in sinovom: ***Ko sem pred svetim sedežem predstavil naš statut (...), ko sem govoril o bratskem opominu Očetu, so mi vedno postavili oviro: kako naj bi***

*se popravljalo tistega, ki je glava?
Njemu se ne more reči ničesar!
Nisem bil zadovoljen, zato sem jim
pojasnjeval: kako naj pustijo
mene, ki sem ubog človek, ter tiste,
ki me bodo nasledili in ki bodo
boljši kakor jaz, a kljub temu le
ubogi ljudje, brez možnosti za
uživanje tega sredstva svetosti?
Ob življenju te navade, ki je
globoko krščanska, imajo tisti, ki
opravljajo bratski opomin —
čeprav jim je težko in se morajo
premagati —, ter tisti, ki ga
prejmejo — čeprav jih boli in
morajo biti ponižni —, v rokah
čudovito sredstvo svetosti, ki
izvira iz evangelija. Ti razlogi so
jih prepričali[16].*

Naš ustanovitelj nam je zapustil zelo
jasen način opravljanja in
prejemanja bratskega opomina.
Govoril nam je o **normah**
razumnosti in ljubezni do
bližnjega, v skladu s katerimi je

nujno potrebno ravnati v vsakem trenutku, da bi bilo to zares orodje posvečevanja, za nas in za druge. Na prvem mestu mora biti vedno jasen izraz nadnaravne ljubezni ter človeške topline, skrb za svetost drugega človeka ter svojo lastno. Sveti Jožefmarija je bil odkrit: ***Bratski opomin***, je dejal, (...) ***mora biti poln obzirnosti — ljubezni(!) — v svoji obliki in v svojem bistvu, kajti v tistem trenutku si božje orodje***[17]. Krščanski opomin nikoli ne izvira iz duha obsojanja ali medsebojnega obtoževanja; vedno izhaja iz ljubezni in usmiljenja[18], pojasnjuje papež v svoji poslanici.

S tem jasnim načelom se v Delu, preden nekoga opomnimo z bratskim opominom, najprej posvetujemo o njegovi ustreznosti. Razen tega, da se prepričamo o pravilnosti namena, ki nas vodi, da govorimo s tem bratom, nam tako lahko predlagajo način,

kako ga uresničiti, misleč na konkretne okoliščine vsakega primera, da bo ta opomin dejansko služil kot pomoč tistemu, ki ga prejme. Tako je zagotovljeno, da je ta način služenja drugim vedno jasen dokaz razumnosti in obzirnosti ter spoštovanja do drugih. Gane me misel na poštenost, s kakršno je ravnal naš Oče v slehernem okolju. Če se je kdo pritoževal nad kom drugim ali nad obnašanjem nekoga drugega, je vedno vprašal: ali ste govorili z dotično osebo? Naredite to, je dodal, kajti tako ga boste vzpodbudili, da se bo spremenil, če je potrebno.

Spomnimo vse kristjane, da smo poklicani k uresničevanju tega priporočila našega Gospoda, in ne pozabimo, kakor je zapisal sveti oče v svojem sporočilu, da gre za nekaj zelo neznanega v današnjem času. Ljudje na žalost pogosto govorijo slabo o drugih za njihovim hrbtom,

ne da bi si jim upali iz oči v oči in z nadnaravnim čutom izraziti pomanjkljivosti ali napake, ki bi jih morali popraviti. In tako ta grda navada opravljanja povzroča škodo v družinskem življenju ter v družbi.

Vsi se potrudimo odkriti pomembnost zvestobe, temeljne človeške kreposti v medsebojnih odnosih, v družbenem, poklicnem življenju itd. V tej luči je opravljanje bratskega opomina — s potrebno razumnostjo in ljubeznijo — še posebno potrebno. Sveti Jožefmarija je z nadnaravnim realizmom zatrjeval, da ***smo vsi polni napak, ki jih vidi vsakdo od nas, in proti katerim se poskušamo boriti; obstajajo pa še mnoge druge, ki jih ne vidimo (...), in nekatere od njih nam pokažejo z bratskim opominom (...). Tako delajo, ker nas imajo radi, ker je naše sobivanje kakor življenje krščanske družine, polne ljubezni.***

Sobivati z vsemi. In sobivati pomeni imeti se radi med seboj, razumeti, opravičiti. Toda obstajajo stvari, mimo katerih ne smemo iti, čeprav jih opravičimo; to so tiste, ki jih je potrebno vsakemu od nas izraziti z bratskim opominom.[19]

To priporočilo z evangeljskimi koreninami postane še posebno pomembno, ko je v igri zvestoba Bogu. Zato je pomembno, piše papež, **da se spet spomnimo te razsežnosti krščanske ljubezni do bližnjega. Pred zlom ne smemo molčati. Tu mislim na držo tistih kristjanov, ki se zaradi človeških ozirov ali pa enostavno iz udobnosti raje prilagodijo prevladujoči miselnosti, kot da bi brate in sestre posvarili pred načini mišljenja in delovanja, ki so v nasprotju z resnico in ne vodijo na pot dobrote.**[20] Res je, da je pomagati ljudem v teh točkah vedno težko. *Trpimo, ko ga prejmemo, ker se je*

težko ponižati, vsaj na začetku. Vedno pa ga je težko opraviti. To vsi dobro vedó.[21] In ob neki drugi priložnosti je naš Oče še dodal: ***Težko je; udobneje se je temu izogniti; udobneje je, vendar ni nadnaravno. — In za te opustitve boš odgovarjal Bogu[22].***

Ko boste prejeli te vrstice, bom na duhovnih vajah. Prosim vas, da priporočite Bogu njihove sadove: naj se še enkrat spreobrnem h Gospodu, da bi bolje služil Cerkvi, Delu, mojim hčeram in sinovom ter vsem dušam; združite se — vztrajam — z mojimi nameni. V teh dneh imajo tudi v rimski kuriji duhovne vaje, katerih se je udeležil papež s svojimi najbližjimi sodelavci: še en dober trenutek, da podvojimo naše prošnje zanj in za njegove namene, kar vam tako pogosto ponavljam. Priporočite ga Gospodu še posebno med njegovim pastoralnim potovanjem v Mehiko in na Kubo od 23. do 29.

marca, da bodo njegovi apostolski sadovi zares obilni.

Čeprav samo na kratko, bi vas rad vedno znova spomnil na družinske praznike in obletnice v prihodnjih tednih: 11. marca je obletnica rojstva predragega don Álvара, 23. marca pa obletnica njegovega *dies natalis*, njegovega odhoda v nebeško domovanje. Dne 19. marca je slovesnost svetega Jožefa, zavetnika Cerkve in Dela. Nato pride Marijino oznanjenje, katerega liturgično praznovanje bo letos 26. marca. 28. marca se ponovno spominjamo duhovniškega posvečenja svetega Jožefmarija. S posredovanjem naše Matere, in če bomo preživeli te dneve z iskreno vnemo po poboljšanju, bodo posebne postne milosti za spreobrnjenje lažje dosegle svoj cilj.

Priznam vam, da me vsak dan muči nepotrpežljivost: rad bi šel v vse

kraje, v katerih delate. Spomnim se
tistega komentarja svetega
Jožefmarija: “In zakaj potem ostajate
v Rimu?” bi lahko kdo vprašal. Ker je
to moja dolžnost, je zaključil. Jaz pa
bi še dodal: kako blizu je bil vsem!

V tej želji po globoki notranji
prenovitvi in povečani apostolski
gorečnosti vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2012.

[1] Rimski misal, Prva postna nedelja,
Evangelij (B) (Mr 1, 15).

[2] Benedikt XVI., Govor na splošni
avdienci, 22. 2. 2012.

[3] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja
mimo, št. 58.

[4] Heb 10, 24.

- [5] Benedikt XVI., Poslanica za postni čas 2012, 3. 11. 2011.
- [6] Mt 18, 15.
- [7] Prg 9, 8-9.
- [8] Prg 10, 17.
- [9] Gal 6, 1.
- [10] Prim. 2 Tes 3, 15.
- [11] Heb 12, 11.
- [12] Jak 5, 19-20.
- [13] Benedikt XVI., Poslanica za postni čas 2012, 3. 11. 2011.
- [14] Sveti Jožefmarija, Forja (Kovačnica), št. 566.
- [15] Sveti Jožefmarija, november 1964.
- [16] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 21. 11. 1958.

[17] Sveti Jožefmarija, Forja
(Kovačnica), št. 147.

[18] Benedikt XVI., Poslanica za
postni čas 2012, 3. 11. 2011.

[19] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
družinskega srečanja, 30. 12. 1962.

[20] Benedikt XVI., Poslanica za
postni čas 2012, 3. 11. 2011.

[21] Sveti Jožefmarija, Forja
(Kovačnica), št. 641

[22] Prav tam, št. 146.